

Cauza C-142/22

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

2 martie 2022

Instanța de trimitere:

Supreme Court (Irlanda)

Data deciziei de trimitere:

25 februarie 2022

Recurent-intimat:

OE

Intimat-recurent:

Minister for Justice and Equality

SUPREME COURT

[omissis]

**CERERE DE DECIZIE PRELIMINARĂ ADRESATĂ CURȚII DE
JUSTITIE A UNIUNII EUROPENE ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 267
DIN TRATATUL PRIVIND FUNCȚIONAREA UNIUNII EUROPENE**

[omissis] [Compunerea Supreme Court]

[omissis]

**AVÂND CA OBIECT O CERERE FORMULATĂ POTRIVIT
ARTICOLULUI 22 ALINEATUL (7) DIN LEGEA DIN 2003 PRIVIND
MANDATUL EUROPEAN DE ARESTARE, ASTFEL CUM A FOST
ÎNLOCUIT PRIN ARTICOLUL 80 DIN LEGEA DIN 2005 PRIVIND
JUSTIȚIA PENALĂ (INFRAȚIUNI DE TERORISM)**

**ÎN CAUZA CARE ÎL PRIVEȘTE PE OE (DATA NAȘTERII: 9 septembrie
1980)**

ÎNTRE

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY [MINISTRUL JUSTIȚIEI ȘI
EGALITĂȚII]**

RECURENT-INTIMAT

ȘI

OE

INTIMAT-RECURENT

**ORDONANȚA DIN 25 FEBRUARIE 2022 PRIVIND SESIZAREA CURȚII
DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE ÎN CONFORMITATE CU
ARTICOLUL 267 DIN TRATAT**

Cerere de recurs formulată de către intimatul-recurent la 6 iulie 2021 prin care se atacă hotărârea și ordonanța Court of Appeal [Curtea de Apel] pronunțate la 27 mai 2021, prin care s-a respins apelul intimatului-recurent împotriva hotărârii și ordonanței pronunțate de High Court [Înalta Curte] la 27 iulie 2020, prin care s-a admis cererea recurentului-intimat, iar High Court [Înalta Curte] și-a dat consimțământul pentru inițierea procedurilor împotriva intimatului-recurent în statul emitent, Țările de Jos, pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni enumerate la pagina 3 alineatul 4 din documentul intitulat „Mandat european de arestare suplimentar” din 18 iulie 2019, și anume: „articolul 289 din Codul penal neerlandez: asociere în vederea săvârșirii infracțiunii de omor, săvârșită la 15 decembrie 2015; articolul 46a coroborat cu articolul 289 din Codul penal neerlandez: instigare la omor neurmată de executare săvârșită în perioada cuprinsă între 1 noiembrie 2015 și 25 noiembrie 2015 inclusiv”, precum și în legătură cu pronunțarea unei ordonanțe de anulare a hotărârii și ordonanței mai sus menționate, pentru motivele și conform celor expuse în cererea de recurs mai sus menționată, care a fost examinată în procedura desfășurată la distanță în fața acestei instanțe la 2 decembrie 2021.

[omissis] [Indicații procedurale]

Întrucât termenul de pronunțare a unei hotărâri în această cauză a fost stabilit pentru 18 februarie 2022, iar hotărârea a fost pronunțată în formă electronică la această dată și având în vedere faptul că părților li s-a oferit posibilitatea de a formula observații cu privire la proiectul deciziei de trimitere;

Întrucât rezultă că situația de fapt și procedura sunt cele prezentate și cuprinse în decizia de trimitere anexată la prezenta;

De asemenea, întrucât această instanță a constatat că soluționarea litigiului intervenit între părți cu privire la această cerere ridică probleme legate de interpretarea corectă a anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii Europene, și anume în ceea ce privește interpretarea articolului 27 din Decizia-cadru

2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost pusă în aplicare în dreptul irlandez prin dispozițiile Legii din 2003 privind mandatul european de arestare (cu modificările ulterioare).

INSTANȚA A DECIS SĂ ADRESEZE Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, astfel cum s-a stabilit în decizia de trimitere menționată, următoarele întrebări preliminare:

- (1) Articolul 27 din decizia-cadru trebuie interpretat în sensul că o decizie de predare a unei persoane creează un raport juridic între aceasta, statul de executare și statul solicitant, astfel încât orice aspect considerat a fi fost soluționat definitiv prin această decizie trebuie să fie, de asemenea, considerat a fi fost soluționat și în scopul procedurii de obținere a consimțământului pentru urmărirea penală sau pentru aplicarea unei pedepse în legătură cu alte infracțiuni?
- (2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este că articolul 27 nu impune această interpretare, o normă națională de procedură încalcă principiul efectivității atunci când are drept consecință să o împiedice pe persoana vizată să invoce, în contextul unei cereri de obținere a consimțământului, o hotărâre relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată ulterior deciziei de predare?

ȘI DISPUNE suspendarea judecării prezentului recurs până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a unei decizii preliminare asupra întrebărilor menționate sau până la adoptarea unor noi dispoziții

[omissis]

Redactată astăzi, 28 februarie 2022

AN CHUIRT UACHTARACH

SUPREME COURT [CURTEA SUPREMĂ]

[omissis] [Compunerea Supreme Court]

Între/

**ÎN CADRUL UNEI CERERI FORMULATE POTRIVIT ARTICOLULUI
22 ALINEATUL (7) DIN LEGEA DIN 2003 PRIVIND MANDATUL
EUROPEAN DE ARESTARE, ASTFEL CUM A FOST ÎNLOCUIT PRIN
ARTICOLUL 80 DIN LEGEA DIN 2005 PRIVIND JUSTIȚIA PENALĂ
(INFRAȚIUNI DE TERORISM)**

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY [MINISTRUL JUSTIȚIEI ȘI
EGALITĂȚII]**

Intimat

-și-

OE

Recurent

Decizie de trimitere din 28 februarie 2022 a [Supreme] Court, având ca obiect adresarea anumitor întrebări referitoare la interpretarea dreptului Uniunii Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Introducere

- 1 Recursul în fața Supreme Court [Curtea Supremă] privește interpretarea articolului 27 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost pusă în aplicare în dreptul irlandez prin dispozițiile Legii din 2003 privind mandatul european de arestare (cu modificările ulterioare).
- 2 Recurentul a fost predat Regatului Țărilor de Jos în baza a trei mandate europene de arestare. Această decizie are autoritate de lucru judecat în dreptul irlandez, iar recurentul a fost judecat, declarat vinovat și condamnat în legătură cu aceste fapte în temeiul dreptului neerlandez.
- 3 High Court of Ireland [Înalta Curte a Irlandei], autoritatea judiciară de executare, a fost sesizată cu o cerere de consimțământ pentru urmărirea penală și pentru încarcerarea sa în legătură cu alte infracțiuni, distincte. Recurentul se opune acordării unui astfel de consimțământ, pentru motivul că persoanele care au emis cele trei mandate inițiale nu aveau, în raport cu dreptul Uniunii, statutul de „*autorități judiciare emitente*”. Deși, în temeiul dreptului irlandez, nu se ridică problema repunerii în discuție la acest moment a deciziei de predare, recurentul susține că nu se poate da consimțământul pentru urmărirea penală nouă dacă mandatele care au condus la această decizie nu au fost emise în mod valabil.
- 4 În esență, problema care trebuie soluționată de Supreme Court [Curtea Supremă] este aceea dacă recurentului trebuie să i se permită să invoce acest argument și să se prevaleze în acest scop de efectul retroactiv al anumitor hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene sau dacă poate fi împiedicat să facă acest lucru în temeiul unei norme naționale de procedură. Norma națională pe care se axează la acest moment litigiul este cunoscută sub denumirea de principiul „estoppel”, care

reprezintă o subcategorie în cadrul principiului mai larg al autorității de lucru judecat.

Context

- 5 Părțile nu contestă situația de fapt, iar contextul poate fi rezumat cu ușurință în continuare. În 2017, recurentul a fost predat Regatului Țărilor de Jos, prin ordonanță a High Court [Înalta Curte], în baza a trei mandate europene de arestare (denumite în continuare „MEA”) primite de la acest stat. MEA, care au fost emise la diferite date în anul 2016, urmăreau predarea în vederea judecării pentru învinuiri referitoare, printre altele, la infracțiunile de spălare de bani, vătămare corporală și tentativă de omor. Două dintre mandate fuseseră emise de Parchetul din Amsterdam, iar unul de o unitate a Parchetului național. Au fost formulate în numele recurentului mai multe obiecțiuni cu privire la predare, toate fiind respinse de High Court [Înalta Curte] ([omissis] a se vedea hotărârea în cauza *Minister for Justice/OE*, nepublicată, pronunțată la 2 februarie 2017). Este evident că la acea dată nu a fost formulată nicio obiecțiune întemeiată pe faptul că mandatele fuseseră emise de procurori. În analiza sa, High Court [Înalta Curte] s-a referit în mod expres la cele două mandate emise la Amsterdam ca fiind emise de „o autoritate judiciară competentă”. În acea hotărâre nu există nicio referire expresă la statutul mandatului emis de Parchetul național, însă, în egală măsură, nu există niciun motiv pentru a se presupune că instanța menționată ar fi considerat că acest mandat ar avea un statut diferit față de celelalte două mandate. În mai multe puncte din hotărâre, s-a făcut referire la răspunsurile date de procurori la solicitările de informații suplimentare, iar High Court [Înalta Curte] s-a întemeiat pe aceste răspunsuri.
- 6 Recurentul nu a atacat hotărârea și a fost predat Țărilor de Jos. El a fost judecat și găsit vinovat pentru săvârșirea infracțiunilor la care se refereau mandatele și a fost condamnat la 18 ani de închisoare.
- 7 Ulterior, autoritățile olandeze au solicitat consimțământul High Court [Înalta Curte], în calitatea sa de autoritate judiciară de executare, pentru urmărirea penală și pentru încarcerarea recurentului și pentru alte capete de acuzare, care nu făcuseră obiectul niciunuia dintre MEA inițiale. Acordarea unui astfel de consimțământ, care implică o derogare de la ceea ce în dreptul național este denumit „principiul specialității”, este prevăzută la articolul 27 din decizia-cadru, pusă în aplicare în dreptul irlandez prin articolul 22 alineatul (7) din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare, cu modificările ulterioare. Recurentul a fost deja judecat, declarat vinovat și condamnat la închisoare pe viață pentru noile capete de acuzare, însă este necesar consimțământul autorității judiciare de executare pentru ca această nouă pedeapsă privativă de libertate să poată fi executată.
- 8 Cererea inițială pentru consimțământ în acest caz, prin care se declanșează procedura prevăzută la articolul 22 alineatul (7), a fost trimisă de procurorul

național neerlandez către High Court [Înalta Curte] la 1 mai 2019. La 27 mai 2019, Curtea a pronunțat Hotărârea OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19/PPU - „OG și PI”). Aceasta a statuat că parchetele nu pot fi considerate „autorități judiciare emitente” în sensul deciziei-cadru dacă sunt expuse, direct sau indirect, riscului ca puterea lor de decizie referitoare la MEA să fie supusă unor ordine sau unor instrucțiuni externe individuale din partea puterii executive.

- 9 Cererea de consimțământ a fost introdusă la High Court [Înalta Curte] la 23 iulie 2019. Intimatul din litigiul principal (denumit în continuare „ministrul”) a recunoscut în fața instanței că Parchetul național neerlandez nu constituie o „autoritate judiciară” și se pare că, din acest motiv, cererea a fost retrasă și nu s-a emis nicio ordonanță. Câteva zile mai târziu însă, a fost primită o altă cerere de consimțământ. Aceasta fusese emisă de un judecător de instrucție din Amsterdam, la cererea Parchetului. Se pare că în Țările de Jos a fost adoptată o nouă legislație, în vigoare de la 13 iulie 2019, care prevede că MEA urmau să fie emise de judecători.

Contextul legislativ

- 10 Mandatul european de arestare este definit la articolul 1 din decizia-cadru ca fiind „o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate”. „Autoritatea judiciară emitentă” este definită la articolul 6 ca fiind „autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat”. Astfel cum s-a stabilit în Hotărârea OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19/PPU - „OG și PI”), noțiunea de „autoritate judiciară emitentă” este o noțiune autonomă a dreptului Uniunii.
- 11 Articolul 27 din decizia-cadru se referă la eventuala urmărire penală a persoanei care a fost predată pentru alte infracțiuni decât cele specificate în MEA care au motivat predarea. Alineatul (2) al articolului stabilește un principiu general potrivit căruia o persoană nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa. În conformitate cu alineatul (1), statele membre au posibilitatea de a notifica Secretariatului General al Consiliului că își dau consimțământul pentru a se deroga de la aplicarea acestui principiu. Irlanda nu a utilizat această posibilitate și, prin urmare, se aplică principiul general, sub rezerva excepțiilor prevăzute la alineatul (3). Excepția relevantă pentru prezentul recurs este cea prevăzută la alineatul (3) litera (g), care prevede situația în care autoritatea judiciară de executare își dă consimțământul. Alineatul (4) prevede că cererea pentru consimțământ trebuie să fie prezentată autorității judiciare de executare. Consimțământul poate fi acordat sau refuzat pe același temei ca în

cazul unei cereri de predare - și anume, prin raportare la motivele stabilite la articolele 3 și 4.

- 12 Definiții similare se regăsesc în Legea din 2003 privind mandatul european de arestare (cu modificările ulterioare). MEA reprezintă „un mandat, un ordin sau o decizie a unei autorități judiciare”. O „autoritate judiciară” înseamnă „judecătorul, magistratul sau orice altă persoană autorizată în temeiul legii statului membru în cauză să îndeplinească funcții identice sau similare celor îndeplinite de o instanță [din Irlanda] în conformitate cu articolul 33” (și anume, funcția de emitere a MEA). „Autoritatea judiciară emitentă” este „autoritatea judiciară din statul emitent care a emis mandatul relevant în cauză.” „Statul emitent” este „un stat membru [...] a cărui autoritate judiciară a emis mandatul european de arestare respectiv”.
- 13 Articolul 22 din Legea din 2003 a fost înlocuit în întregime în conformitate cu articolul 80 din Legea din 2005 privind justiția penală (infrațiuni de terorism). Articolul 22 alineatul (7) prevede în prezent următoarele:
 - (7) *În ceea ce privește o persoană care a fost predată unui stat emitent în temeiul prezentei legi, High Court [Înalta Curte] își poate da consimțământul pentru:*
 - (a) *declanșarea urmăririi împotriva persoanei respective în statul emitent pentru comiterea unei infracțiuni;*
 - (b) *aplicarea, în statul emitent, a unei pedepse împotriva persoanei respective, inclusiv a unei pedepse privative de libertate, pentru comiterea unei infracțiuni; sau*
 - (c) *declanșarea urmăririi împotriva persoanei respective sau privarea de libertate a acesteia în statul emitent în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pentru comiterea unei infracțiuni,**la primirea unei cereri scrise în acest sens din partea statului emitent.*
- 14 Alineatul (8) [astfel cum a fost modificat prin articolul 15 din Legea din 2012 privind mandatul european de arestare (aplicarea în țări terțe și modificare) și extrădarea (modificare)] prevede că consimțământul dat în temeiul alineatului (7) este refuzat în cazul în care infracțiunea în cauză este o infracțiune pentru comiterea căreia o persoană nu ar putea să fie predată, în conformitate cu Partea 3 din lege. (Partea 3 cuprinde dispozițiile privind drepturile fundamentale, corespondența, dubla incriminare, urmărirea penală împotriva persoanei căutate pe teritoriul statului [irlandez] în temeiul săvârșirii aceluiași presupuse fapte, vârsta răspunderii penale, extrateritorialitatea și judecarea în lipsă).
- 15 Ar putea fi relevant să se sublinieze că, înainte de introducerea regimului mandatului european de arestare, instanțele din Irlanda nu aveau competența de a deroga de la principiul specialității - această competență fiind rezervată (în

conformitate cu dispozițiile Legii din 1965 privind extrădarea) ministrului justiției. Aceasta continuă să fie situația în ceea ce privește extrădările către țările care nu sunt membre ale Uniunii.

Procedura

- 16 Obiecțiunile recurentului față de cererea pentru consimțământ au fost respinse de High Court [Înalta Curte], care a considerat că litigiul privea aspectul dacă se aplică sau nu principiul autorității de lucru judecat. [High] Court [Înalta Curte] a considerat că argumentul invocat de recurent fusese exclus prin normele naționale care conferă caracter definitiv deciziei din 2017 (a se vedea Minister for Justice and Equality/OE [2020] IEHC 369). Recurentul a declarat apel împotriva acestei hotărâri. Până la momentul în care cauza a ajuns pe rolul Court of Appeal [Curtea de Apel], Curtea de Justiție a Uniunii Europene pronunțase deja o hotărâre în cauza „Procedură penală privind pe AZ (C-510/19 - „AZ”) în sensul că procurorii neerlandezi nu puteau fi considerați „autorități judiciare” în sensul deciziei-cadru.
- 17 Court of Appeal [Curtea de Apel] a admis argumentul ministrului potrivit căruia, deși obiecțiunea ridicată în prezent nu ar fi putut fi susținută în cadrul procedurii inițiale referitoare la MEA în fața High Court [Înalta Curte], completul de judecată al High Court [Înalta Curte] a examinat-o „în mod inchoizitorial” și s-a pronunțat în privința acesteia. În aceste împrejurări, a fost aplicat principiul „estoppel” care a împiedicat atât contestarea directă a constatării instanței în această privință, cât și o cale de atac incidentă împotriva ordinului de predare.
- 18 Argumentul ministrului, potrivit căruia normele naționale cu privire la caracterul definitiv al hotărârilor nu au fost înlăturate prin deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene, a fost de asemenea admis. Court of Appeal [Curtea de Apel] a reținut faptul că, în Hotărârea OG și PI și în Hotărârea AZ, Curtea a refuzat în mod expres să limiteze efectele temporale ale acestora. Cu toate acestea, Court of Appeal [Curtea de Apel] a amintit că, în multe cauze, printre care cea în care a fost pronunțată Hotărârea Asturcom Telecomunicaciones [C-40/08, EU:C:2009:615], Curtea a subliniat importanța principiului conform căruia nu se pot repune în discuție hotărârile judecătorești rămase definitive, după exercitarea tuturor căilor de atac sau după expirarea termenelor de exercitare a acestora. Dreptul Uniunii nu impune înlăturarea aplicării normelor procedurale referitoare la acest principiu, chiar dacă acest lucru ar permite unei instanțe naționale să remedieze o încălcare a unei dispoziții de drept al Uniunii. Acest principiu a fost, la rândul său, supus principiilor eficacității și echivalenței, însă recurentul nu a susținut că aceste principii ar fi încălcate prin aplicarea în această cauză a normelor privind caracterul definitiv al hotărârilor. În consecință, Court of Appeal [Curtea de Apel] a respins apelul (a se vedea Minister for Justice and Equality/OE [2021] IECA 159).
- 19 La 22 septembrie 2021, Supreme Court [Curtea Supremă] a admis în principiu recursul. Aceasta a luat în considerare faptul că respectiva cauză ridică probleme

de interes general privind interpretarea Legii din 2003 privind mandatul european de arestare, relația dintre ordinul inițial de predare și o cerere de consimțământ în vederea unei noi urmăriri penale și încarcerări, efectul deciziilor Curții de Justiție a Uniunii Europene asupra acestei relații, precum și măsura în care, dacă este cazul, noțiunile de autoritate de lucru judecat și „estoppel” pot fi invocate în procedurile privind MEA (a se vedea [2021] IESCDT 108).

- 20 Recurentul admite că decizia prin care s-a dispus predarea sa în anul 2017 are, din punctul de vedere al dreptului irlandez, autoritate de lucru judecat și că dreptul Uniunii nu ar impune ca aceasta să fie repusă în discuție. Principala obiecțiune a acestuia cu privire la acordarea consimțământului (și singura care este menținută în continuare) se întemeiază pe condițiile legale care reglementează procedura de obținere a consimțământului. În sensul articolului 22 alineatul (7), cererea pentru consimțământ trebuie să provină de la „statul emitent”, iar „statul emitent” este definit ca fiind statul a cărui „autoritate judiciară” a emis MEA inițial. Argumentul este că, întrucât procurorii care au emis MEA nu erau, din punctul de vedere al dreptului Uniunii, „autorități judiciare”, rezultă că Țările de Jos nu pot fi considerate ca fiind „statul emitent”.
- 21 Recurentul se întemeiază pe decizii ale instanțelor naționale pentru a susține că principiul autorității de lucru judecat nu se aplică în cauzele de extrădare. Se admite că principiul „estoppel” se poate aplica, însă argumentul în această privință este că el nu se poate aplica în cazul în care a existat o modificare semnificativă a împrejurărilor de drept. Se afirmă că hotărârea în cauza OG și PI reprezintă o schimbare semnificativă în această privință. Se susține că procedura de consimțământ, deși este legată de procedura de predare, este totuși o chestiune „de sine stătătoare”, în care recurentul are aceeași libertate să invoce orice argument cu privire la validitatea cererii ca și în cazul în care ar fi fost vorba de un MEA obișnuit. Se invocă, în special, hotărârea în cauza AZ și observația potrivit căreia consimțământul este susceptibil să aducă atingere libertății persoanei în cauză, deoarece poate conduce la o pedeapsă mai grea. Se susține, de asemenea, că a permite ministrului să invoce principiile *res judicata* și „estoppel” în această cauză ar însemna că instanțele irlandeze ar fi obligate, în proceduri ulterioare referitoare la infracțiuni complet diferite, să pornească de la o premisă care este indiscutabil incorectă în raport cu dreptul Uniunii.
- 22 Ministrul nu contestă interpretarea legii propusă de recurent și nici nu sugerează că decizia-cadru necesită o interpretare diferită. Ministrul susține însă că orice chestiune care s-ar fi putut invoca în ceea ce privește competența procurorilor neerlandezi de a acționa în calitate de „autorități judiciare emitente” trebuie considerată ca fiind definitiv soluționată de High Court [Înalta Curte] în 2017 și că principiul „estoppel” se aplică acestei hotărâri definitive, astfel încât problema competenței acestora nu poate fi repusă în discuție în prezent. Deși nu există nicio hotărâre a unei instanțe irlandeze prin care să se fi soluționat în mod direct acest aspect, ministrul se întemeiază pe mai multe hotărâri judecătorești potrivit cărora, în teorie, principiul „estoppel” poate să se aplice în contextul extrădării în același mod, și sub rezerva respectării aceluiași criterii, ca și în litigiile civile obișnuite.

- 23 Ministrul admite faptul că deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene trebuie considerate ca având efect retroactiv. Cu toate acestea, ministrul susține că, în conformitate cu dreptul Uniunii, aplicabilitatea normei naționale privind principiul „estoppel” nu este afectată de acest factor, cu condiția să nu se încalce astfel principiile eficacității și echivalenței. Se susține că hotărârile pronunțate în cauza OG și PI, precum și în cauza AZ nu au modificat legea, ci doar au clarificat-o. Așadar, acestea nu au condus la modificări semnificative ale împrejurărilor de drept. Prin urmare, decizia inițială de predare a recurentului ar trebui să fie considerată ca fiind afectată de o eroare comisă în cadrul competenței, care nu mai poate fi repusă în discuție.

Hotărârea Supreme Court [Curtea Supremă]

- 24 [Supreme] Court [Curtea Supremă] a pronunțat o hotărâre (a se vedea [2022] IESC 10), care se referă la principiile relevante ale dreptului intern și ale dreptului Uniunii.
- 25 Legislația națională privind autoritatea de lucru judecat și „estoppel” nu este lipsită de complexitate (în special pentru că terminologia nu este întotdeauna utilizată consecvent). Următorul rezumat nu abordează noțiunile conexe de cale de atac incidentă, abuz de procedură sau norma conform căreia părțile trebuie să își prezinte toate argumentele în cadrul primei proceduri și nu pot reține un motiv care le favorizează cu scopul de a-l invoca în cadrul unei noi proceduri care să vizeze infirmarea unei hotărâri care le este defavorabilă.
- 26 De regulă, principiul „estoppel” poate să își găsească aplicare într-o cauză atunci când:
- (i) o instanță competentă a pronunțat o hotărâre;
 - (ii) hotărârea a fost pronunțată pe fond și este definitivă;
 - (iii) hotărârea a soluționat o problemă pe care o parte încearcă să o invoce în cadrul unei proceduri ulterioare; și
 - (iv) părțile au fost aceleași persoane (sau succesori în drepturi ai acestora) ca și părțile din procedura în care se invocă aspectul susceptibil să fie supus principiului „estoppel”.
- 27 Criteriile de mai sus decurg din hotărârile pronunțate de Supreme Court [Curtea Supremă] în cauzele Belton/Carlow County Council [1997] 1 I.R. 172 și Sweeney/Bus Átha Cliath [2004] 1 I.R. 576 și au fost făcut recent obiectul dezbaterilor în hotărârea [omissis] pronunțată în cauza George/AVA Trade (EU) Limited [2019] IEHC 187.
- 28 Cu toate acestea, este important de precizat că, lăsând la o parte chestiuni precum fraudă (care, în mod clar, nu se pune în discuție în speță), rolul principiului

„estoppel” face obiectul unui anumit număr de limitări. Una dintre aceste limitări este efectul potențial al unei hotărâri judecătorești care creează un precedent în drept. Acest precedent nu îi va permite unui justițiabil a cărui cauză a fost soluționată să redeschidă procesul, dar poate fi invocat în chestiuni sau cauze care nu au fost încă soluționate definitiv, chiar dacă împotriva persoanei în cauză a fost pronunțată o decizie cu privire la acest aspect, într-o cauză distinctă. În mod similar, este posibil ca o modificare legislativă să împiedice invocarea principiului „estoppel”.

- 29 În contextul dreptului public, principiul „estoppel” nu se poate invoca atunci când problema este interpretarea corectă a unei legi sau a unei dispoziții din Constituție. Ar fi contrar ordinii publice să se permită ca o astfel de chestiune să fie soluționată prin concesiile sau recunoașteri ale părților ori printr-o eroare a unei instanțe. Astfel, în cazul în care problema se referă la interpretarea unei legi care autorizează perceperea unui impozit sau a unei alte taxe publice în mod recurent, faptul că o instanță a stabilit anterior existența unei obligații pe baza interpretării de către un complet de judecată a dispoziției relevante poate face ca hotărârea în care a fost dată această interpretare să aibă autoritate de lucru judecat în ceea ce privește cererea formulată în cadrul acestei proceduri. Cu toate acestea, acest lucru nu va împiedica o parte să repună în discuție chestiunea respectivă în contextul unei cereri ulterioare (deși, în funcție de circumstanțe, partea poate să cadă în pretenții în temeiul doctrinei precedentului, deoarece chestiunea a fost deja soluționată de o instanță cu competență de rang superior sau echivalent).
- 30 Principiul „estoppel” nu joacă niciun rol în procesele penale.
- 31 Extrădarea a fost descrisă în mod tradițional ca fiind un domeniu specific în dreptul irlandez. Aceasta era situația înainte de introducerea sistemului mandatului european de arestare și era atribuită, în general, faptului că instanța care se ocupa de procedurile de extrădare avea un rol în mai mare măsură inchizitorial comparativ cu procedurile normale, guvernate de principiul contradictorialității. Această caracteristică a fost considerată ca fiind menținută în contextul MEA și este evidențiată de dreptul instanței de a solicita informații de la statul solicitant, dacă acest lucru este considerat necesar. Hotărârea instanței depinde, prin urmare, în mai mică măsură decât ar fi cazul în mod normal de elementele de probă și de argumentele invocate de părți.
- 32 S-a afirmat uneori că principiile referitoare la autoritatea de lucru judecat nu joacă niciun rol în materia extrădării. Cu toate acestea, la o examinare mai atentă, este evident că aceasta este o simplificare exagerată. O decizie de a dispune sau de a refuza predarea capătă autoritate de lucru judecat atunci când dobândește calitatea de hotărâre definitivă. Este însă bine stabilit prin numeroase hotărâri că o decizie prin care se refuză predarea din cauza unor vicii în mandatul care a stat la baza cererii nu împiedică examinarea unui nou mandat. În unele dintre hotărârile relevante există considerații care sugerează că este totuși posibil ca principiul „estoppel” să fie aplicat în ceea ce privește un aspect particular care a fost soluționat în cadrul procedurilor anterioare. Astfel, de exemplu, în cazul în care un

refuz s-a bazat pe o constatare cu privire la un anumit aspect, iar mandatul ulterior nu se referă la aspectul respectiv, autoritatea judiciară de executare ar putea considera că principiul „estoppel” trebuie să se aplice (sau că a doua cerere de predare reprezintă un abuz de procedură).

- 33 Supreme Court [Curtea Supremă] este preocupată de faptul că, în ipoteza în care ar decide că în speță trebuie să se aplice principiul „estoppel”, această concluzie ar putea limita efectul retroactiv al hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, ar permite perpetuarea unei erori de drept și ar diminua în mod inadmisibil eficacitatea protecției jurisdicționale în cadrul procedurii MEA. În schimb, în ipoteza în care instanța de trimitere ar decide că principiul „estoppel” nu trebuie să se aplice, recurentul va obține un câștig pe care nu l-ar fi putut obține dacă ar fi invocat acest argument în cadrul litigiului anterior privind chestiunea predării. Această concluzie decurge din faptul că un astfel de argument ar fi trebuit să fie admis în mod inevitabil în acel stadiu, chiar dacă ar fi fost necesară formularea unei trimiteri preliminare către Curte. Cu toate acestea, atunci nu ar fi existat niciun obstacol în temeiul legislației irlandeze pentru examinarea unui nou mandat emis de un judecător după modificarea legislației neerlandeze relevante. Ținând seama de cronologia evenimentelor așa cum s-au produs efectiv, în cazul în care recurentul are câștig de cauză la ora actuală, situația pare a fi imposibil de remediat.
- 34 În opinia Supreme Court [Curtea Supremă], răspunsul la întrebarea dacă recurentului ar trebui să i se permită în prezent să invoce un argument privind statutul mandatelor inițiale depinde de calificarea corectă din punct de vedere juridic a relației dintre procedura de predare și procedura de consimțământ. În ipoteza în care acestea trebuie considerate în mod corespunzător ca fiind proceduri separate, „de sine stătătoare”, în care orice obiecție care putea fi invocată de persoana în cauză în cererea de predare poate fi invocată ca argument nou sau ca argument suplimentar în cererea pentru consimțământ, atunci nu poate fi aplicat principiul „estoppel”. Dacă, în schimb, aceste proceduri sunt considerate ca fiind atât de strâns legate încât o chestiune care a fost în mod necesar soluționată în decizia de predare trebuie considerată ca fiind soluționată în scopul deciziei de acordare a consimțământului, recurentului nu i se va permite să se întemeieze în această etapă pe un argument privind statutul „*autorității judiciare emitente*”.
- 35 Întrucât procedura de consimțământ este reglementată de legislația care pune în aplicare articolul 27 din decizia-cadru, instanța de trimitere consideră că aceasta este o chestiune care trebuie clarificată în temeiul dreptului Uniunii. Instanța de trimitere consideră, de asemenea, că nu ne aflăm în prezența unui „acte clair”. Având în vedere hotărârile pronunțate în cauzele CILFIT (C-283/81 EU:C:1982:335) și Consorzio Italian Management și Catania Multiservizi (C-561/19 EU:C:2021:779), precum și propriile obligații care îi revin în calitate de instanță ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, [Supreme] Court [Curtea Supremă] consideră, așadar, necesar să solicite Curții să se pronunțe în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Cerere de soluționare a cauzei potrivit procedurii accelerate sau procedurii de urgență

- 36 Recurentul se află în stare de detenție în Țările de Jos, iar autoritățile acestui stat sunt în mod firesc preocupate să clarifice de urgență statutul său juridic în această țară. În aceste condiții, Supreme Court [Curtea Supremă] solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene să ia în considerare posibilitatea de a utiliza fie procedura accelerată, fie procedura de urgență prevăzută în regulamentul său de procedură, în vederea judecării prezentei trimiteri.

Întrebările preliminare

[omissis][Reiterarea întrebărilor enunțate mai sus]

DOCUMENT DE LUCRU